

IV. felvonás

Az elszakított testvérek

1. fejezet

A Nagy Nap

Nem sokkal a Demetreus indulása után megtörtént a lehetetlen: Rya Venn két hosszú, megpróbáltatásokkal teli évet követően visszatért a múltból. Hazajött, hogy megmenthesse a testvérét Sigil vérmes karmai közül. Nem valami jó érzés az, amikor az ember megtudja, hogy amíg ő távol volt, egy szörnyeteg kezében volt a testvére törékeny élete. Rya is csak nehezen, fájdalmasan tudta feldolgozni a hírt, azonban, ami történt, az megtörtént. Most semmit sem nyer a sajnálkozással, most semmit sem kaphat, ha csak egy helyben ül és sírdogál. Most csak egy dolgot tehet? összeszedi magát és megteszi ezt az utolsó, fájó küldetést. Annie nem szenvedhet tovább.

Taylor számos helyet adott, ahol Sigil hajója, a Sykranger rendszeresen meg szokott fordulni, ebből indult ki a twi'lek. További segítségül, az Utazó még egy kicsiny, de annál gyorsabb hajót is a birtokába adott: az Outridert. A lány a mai napig nem tudott rájönni, hogy került oda Sohta mester rég elveszett hajója, sőt úgy sejt, hogy ez csak egy másolat – valami, ami minden apró tulajdonságában megegyezik az eredeti Outriderral. Tulajdonképpen tökmindegy, hogy az-e, vagy sem: meggy és kész, a lánynak mindössze erre van szüksége.

Mindent megkapott, ami a kereséshez kell, hamar bele is kezdett. Összesen két hétig tartott, méghozzá két dolognak köszönhetően: először is, Ryának pénz kellett, ruha, meg kaja, csak aztán összpontosíthatott a nővére. A beszerzés nem jelentett neki különösebb gondot; nem tizenöt éves már, tud gondoskodni magáról – és a lopás is egész jól megy annak, aki vörös fénykardot forgathatott a kezében. Ebben, az Erő tekintetében a twi'lek a két oldal között áll, jedi volt, aztán sith, most meg se mestere, se rangja nincs. De mindegy, az út végén úgyis elválík, hogy melyik oldal felé húzza a szíve. Visszatérve az előző témához, a másik dolog, ami késleltette az az volt, hogy a listán a Carida bolygó is fel volt tűntetve. Taylor volt olyan kedves és mellékelte a helyszínhez, hogy hol fog leszállni a Skyranger, sőt még egy apróságot is hozzátett: nyitva fogják hagyni a leszállórámpát, másfél órán keresztül.

Tulajdonképpen Rya ezért választotta pontosan ezt az időpontot.

Ezzel elérkeztünk a jelenhez, Rya az árkikötőben halad, hogy végre szembetalálja magát azzal a féreggel. Nem gondolta el magában, hogy mit fog mondani, mert fogalma sincsen afelől, milyen szavak illenek ehhez a helyzethez. Legbelül úgy gondolta, nem is fog beszélni, egyszerűen csak kivágja a belét annak a baromnak, és magával viszi a nővérét. Így lesz a legjobb, így lesz a leggyorsabb.

Mindeközben elérte a Skyranger névre keresztelt ocsmányságot – legalábbis ő azt képzelte, csak egy poros kis teknő lesz. Ám ez egy igenis szép, fenséges kis hajó. Szép a burkolata, nemrég fényezték, s ami plusz pont: fegyverekkel is ellátták a HWK-290-est. Szébb is, erősebb is, mint az Outrider – ki tudja, talán megérné elkötni. Jobban járna vele, mint a viharverte, mégis zsír új bárkájával. Ennek a gondolatmenetnek viszonylag hamar véget vetett egy csodás felismerés: tényleg nyitva van a rámpa.

Ilyenkor – főleg azok után, amin keresztülment –, mindig csapdát sejt, de ez most egy csöppet sem érdekelte. Fel fog menni arra a hajóra és meg fogja ölni Sigilt, méghozzá mindenáron. Az elszántsága és a haragja ellenére, óvatosan, szinte már nesztelenül lopózott fel a rámpám – közben ügyelt rá, hogy egy fia erőhasználó se

érzékelhesse a jelenlétét. Könnyű kis trükk, Serkesh játszi könnyedséggel belevezette. Ebből az egy szempontból nem is volt olyan rossz tanító, legalább a fejébe verte a kötelezőt. A gond csak az összes többivel volt, a szerető szerep játszásával az élen. Rya el sem tudta képzelni, hogy a másik, a változás miatt már nem is létező éne, hogy tudott egy éven át együtt lenni vele, de hát... *Annie-ért mindent.*

Most is ezért, a testvééréért haladt. Csak egy erőhasználót észlelt a fedélzeten, biztos volt benne, hogy Sigil lesz az. Egyenesen a feltételezett hely felé tartott, aztán nagyot nézett, amikor szembetalálta magát a sithtel.

Nem ott volt, ahol lennie kellett volna.

- Helló Rya, mi járatban errefelé? – kérdezte tőle az öreg, kinek sárgásan izzottak a szemei. A lány megdermedt egy pillanatra, aztán jött a mérhetetlen haragja és a bosszúvágya. Hamar előntötte ez az érzés, s neki is szinte lángra lobbantak a szemei.

- Hol van a testvérem?! – förmedt rá fenyegetően. Az elrettentés kedvéért a kezébe vette a fénykardját. Nem aktiválta, de tökéletesen felkészült rá.

- Meg kell hagyni, te sem leszel valami nagy pazaak mester. Ha van valami, ami másnál van, és nagyon kell neked, akkor sose azzal kezd. Találj ki valami mást, ami érdekesnek, hihetőnek tűnik, mert így félrevezetheted őt, ha az ellenséged lesz. Ez csak egy jó tanács volt a sok közül, amit mondhatnék neked.

- Most őszintén: van bármi más ok, amiért én hajlandó lennék idevergődni?

- Bosszú a mestered halála miatt, az kis út, amit a menekülésetek okozott, és úgy látom, hogy a társaid is elkerültek téged. Őket is a számlámra akarod írni?

- Ők még élnek... na jó, már meghatlak... de tökmindegy! – zavarodott meg egy kicsit Rya, elég furcsa az, amikor négyezer évet utazik az ember.

- Látom, elég feszült vagy. Nem kérsz egy italt? Az jó tesz – ekkor az öreg csak úgy elsétált mellette. Odament a bárpulthoz és töltött magának egy pohárral, aztán egy üreset kínált a lány felé. Rya hamar megrázta a fejét, a lekkui is követték a mozdulat ívét. Nem akart inni, sőt azt sem tudta, hogy miért nem sújtott még le az őszülő emberre. Talán legbelül még mindig egy kiutat keres? Valamit, ami kimentené az ádáz párbaj alól? Vagy talán csak attól fél, hogy van valami biztosíték? – ez tömören azt eredményezné, hogy Sigil halála esetén örökre elveszti Anniet.

Eközben a férfi nyugodtan inni kezdett.

- Felkészültél – állapította meg a sith.

- Ilyen egyértelmű? – lepődött meg a lány, és hamar végignézett magán.

- Az a fénykard más, mint ami a legutóbb volt nálad. Ha jól sejtem, azt már rég elvesztetted, és egy újat kerítettél a helyébe. A társaid halálát sem lehetett egyszerű feldolgoznod, de ezek megedzik a lelket, és azt már a ruházatodból is látni, hogy nem épp jófiúfalváról jöttél. Ez, és az az ádáz tekintet a szemedben... a poklot is megjárta ezelőtt, igaz-e? – a twi'lek bizonytalanul bólintott. – Nézzenek csak rád! Két éve még csak egy kicsiny, reszkető nyárfalevél voltál, de most erős vagy és céltudatos. Igen, a nővéredért jöttél, és nem mész el, amíg meg nem kapod.

- Talált – jelentette ki vegyes érzelmekkel. – Mit tettél vele?!

- Számít az? Mind tudjuk, ez hogyan fog véget érni.

- Igazán? – mordult rá a twi'lek. Még a tekintete is meg akarta fojtani Sigilt.
 - Annie, gyere elő! – kiáltott utána kedvesen a férfi. – Itt a nővéred!
 - Neked meg az anyád! – ordította vissza a lány. Utálja, amikor a férfi „tréfából” felhánytorgatja a múlt rettenetes, alig beforrt érzelmeit.
 - Mindig ezt csinálja – magyarázta Sigil. – De lehet, hogy én voltam az, aki már túl sokszor elsütötte ezt a térfát.
 - Ajánlom, hogy épségben legyen – fenyegette bosszúsan Rya.
 - Tényleg gyere le, fontos! – kiáltott még egyszer a sith. – Megszállják a hajót!
 - Ne csináld már, mester... tudod, hogy olvasok! – vágta vissza Annie.
 - Mester?! – ugrottak egyet Rya szemei.
- Mint mondtam, ez csak egyféleképpen érhet véget. Annie a tanítványom, az életem árán is meg kell védenem őt, ha muszáj. Manapság már nehéz újat szerezni.
- Hazudsz! – rivallt rá fenyegetően Rya. – Ő sosem lesz olyan, mint te, neki jó lelke van! Ha az örületbe kergeted sem csinálhatnál belőle szörnyeteget!
 - Tévedsz – ingatta a fejét a sith Sigil. – Tudod, számos előnye van annak, ha fogod magad és megveszel valakit. Azt csinálsz vele, amit csak akarsz, és nem kértek sokat érte, sőt igazán keveset – ekkor már majdnem nekiugrott a lány. – Segíthetsz is rajta, ha akarsz, én is ezt tettem. Mára már szabadon engedtem, hadd járja a saját útját, erre ott olvadgat a kabinjában. Sosem akart elmenni, nem, ő tanulni akart. Én mindenbe bevezettem, amibe csak bevezethettem.
 - Persze-persze, majd pont te vagy a nagy jótevő! – mordult rá a fiatal.
 - Ha a jótevője nem is, de a megmentője biztosan. Én hoztam ki Jabbától, én tartom el, amióta idekerült; én vagyok a mestere – villantak egyet a sárgás szemek. – Na már most, a gondok ott kezdődnek, hogy Annie a szabad akaratából van velem, senki sem kényszerítette, hogy erre az útra lépjen. Most is olyan kis gyerekes szegény, tudod, hogy van ez a sérültekkel, kötődnek hozzád, ha segítesz nekik, bárki is legyen. Ha jól sejtem, te is így voltál vele, nem igaz?
 - Igen, amíg meg nem ölted őt. Most már csak Annie maradt.
 - És fáj, amikor levesztetted, nemde? – célzott egy bizonyos dologra Sigil.
 - Akkor megesküdtem, hogy meg foglak ölni. Szóval, szerinted mi a helyes válasz?
 - Na látod, kötődte hozzá, szeretted őt, szeretted a mesteredet. És most itt állok én, Annie mestere. Tudtad, hogy a szegény párát megerőszakolták odabent? Többször is, még mielőtt érte jöttél volna, aztán felfigyeltem rá és hamar kihoztam. Mondd csak, szerinted mit tenne egy ilyen személlyel, mit tenne vele, ha még valakit elveszítene? Mit tenne vele az, ha pont az ölné meg valakiét, akit még szeretett?
 - Nem... – ingatta a fejét Rya. – Velem is sok rossz történt, de.. azt el sem tudom képzelni, hogy milyen érzés lehet. Akkor most mi lesz? – sóhajtott egy mélyet.
 - A testvére vagy, szeret téged. Ha megöllek, akkor már megint fel fogja vágni az ereit... azt senki sem akarhatja. Ezért már az elején úgy döntöttem, hogy neked kivételesen meghagyom az életedet.
 - Nem tudnál megölni – vágta rá dacosan Rya. – Régebben még erősebb voltál, de öregedtél azóta, egyre több ősz hajszál van a fejedben. Ami engem illet, a legjobbak

legjobbjai oktattak, a Világos és a Sötét oldalon egyaránt. Korábban is öltem már erőhasználót, méghozzá a te fajtádból. Nem lennél probléma. Sith vagy, nagy benned az önteltség, de bármit is hiszel: most már én vagyok az erősebb.

- Fiatal, nagyravágyó, és ostoba; hidd el, é is ismerem a te fajtádat. Sokan voltak már előtted, köztük talán Minerva volt a legerősebb. De őt is könnyedén megöltem.

- Hajh... – sóhajtott egyet a fiatal. – Nem tökmindegy az? Úgysem fogunk küzdeni.

- Igazad van – kortyolt egyet a pohárból Sigil. – Egy napot kapsz, beszélgessetek, játszatok, sírdogáljatok, csináljátok azt, amit egy ilyenkor szokás. Megkapod a nagy napod, szükséged van rá, hogy ezután a négy év után megnyugtassa a szívedet. De aztán eltakarodsz az életedből. Mindkettőnk életéből! – rivallt rá hirtelen.

- Egy nap... értem – bólintott rá nehézkesen.

- Annie, kész a vacsora!

Fél három sem volt még, de mégis hatott a trükk. Annie úgy szaladt a konyha felé, mintha már három napja nem evett volna – holott három órája sincs az a húsos pite. Az út nagy részében egy kis ingyen kaja reményében masírozott, aztán meglátta Rya szép arcát, ami pont olyan volt, mint az övé. Hamar útirányt változtatott, s egyenesen az ikertestvérehez rohant. Rya meglepetten, csodálkozva nézte, ahogy átöleli őt a testvére, de olyan szorosan, mintha már sosem akarná elengedni.

- Rya... nővérkém... Rya... – sisteregte könnyezve. – Visszajöttél...

- Itt vagyok – nyugtatgatta őt a fiatal. Örült a találkozásnak (hogyne örült volna?), mint majom a farkának, de mégis... mégsem stimmel valami. Olyan soha semmilyen körülmények között sincs, még véletlenül se, hogy Sigil igazat mondjon, erre Annie épen és egészségesen itatja az egereket, sőt már zokog a karjai közt.

Hamar a sith felé pillantott, akinek már barna volt a szeme. A férfi megemelte értük a poharát, aztán hamar kiitta a tartalmát.

- Bocs a másik énem miatt, már megtanultam irányítani... úgy nagyjából.

- Rya... most tényleg... tényleg visszajöttél – zokogott a twi'lek.

- Nyugi, minden rendben van, most már itt vagyok – paskolta meg egy kicsit a lány hátát. Rya észre sem vette, de nemsokára ő is könnyezni kezdett, csak azért most, mert az egész túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Annie karcsú, bájos, csodálatos lány lett, akárcsak ő. Vele ellentétben, úgy tűnik, ő nem zuhant át a Sötét Oldalra, nem tetoválta tele magát, ez csak jó hír lehet.

- Ugye... most már vége? – kérdezte kis idő elteltével Annie.

- Együtt leszünk... együtt – bólogatott a síró twi'lek. Sigil majdnem meghatódott a két zokogó lány láttán, akik négy év után először összeölelkezettek.

- Ígérd meg, hogy már sosem fogsz elhagyni... ígérd meg – ismételtette Annie.

- A szavamat adom rá – ígérgette a fiatal, ámde tudta, hogy nem lesz, nem lehet így. Mégis ezt mondta, mégis úgy tett, mintha már minden rendben lenne, és sokan ezt tennék. Ha Annie megtudná, hogy csak egy napra kapták vissza egymást, akkor az megmérgezné az egészet. A Nagy Nap csak akkor lehet az igazi, ha legalább az egyik résztvevője valósnak hiszi – mert ő őszintén fog örülni.

Ez így fog menni egész nap, aztán Rya másnap reggel eltűnik.

- Na, már húsz perce így vagytok – törte meg a „Rya... Rya...” és az „Annie... Annie...” sorozatos ismétlődését a fejevadász. A két fiatal hamar észrevette magát, s először is Rya volt az, aki elengedte a testvérét.

- Oké, meg ne fulladj – engedte el Annie, aztán gyorsan végignézett a nővérén. – Az ott fénykardod?

- Igen – illetődött meg Rya, aztán a markában is megmutatta az eszközt.

- Nagyon szép – mosolyodott el Annie. – Gyere, megmutatom az enyémet! – azzal megfogta a lány kezét és magával „húzta” a kabinjáig. Rya ment volna magától is, de valójában nem kapott túl sok döntési szabadságot. Megy és kész.

Amint beértek a kabinba, Annie elengedte a nővérét, aztán hamar a kezébe vette a fegyverét. A finom, henger alakú markolat azonnal elnyerte Rya tetszését, s maga a szoba sem volt semmi. Kényelmes, selymes ágy, kidolgozott, bizonyára drága bútorok, képek, apró dísz tárgyak... minden benne volt, ami csak kényelmessé tehetette.

Eközben Annie a lány kezébe adta a fénykardját.

- Eredetileg egy síthez tartozott, de addig farigcsáltam, amíg a rendes, Jedi lovaghoz illő kard nem lett belőle. A kristályt is magam szereztem, és meg ne tudd, mi mindenben kellett keresztülmennem! Sok ahhoz hasonló kalandom volt már, de az az egy mégis felejthetetlen – tartott egy kis tájékoztatást Annie.

- Ez... ez lenyűgöző – képedt el a lány. – Nagyon egyedi!

- Egyébként zöld, érdekes, mindig is kéket akartam, vagy sárgát, de zöld lett.

- Tök véletlenül, de az enyém is – nevetett fel Rya.

- És, te hogy szerezted? – kíváncsiskodott Annie.

- A mesterem egyszer csak a kezembe nyomta, igazából már nem is volt az, de tudod... úgy tiszteletben még igen. Megmentette az életemet.

- Vele mi történt? Ő is jön? – örült meg a fiatal.

- Ő már sajnos nem él – sóhajtott fel vegyes érzelmekkel. *Biztos szép hosszú élete volt, szerelemmel és a többivel, de kizárt, hogy négyezer évig élt volna.*

- Sajnálom – tette a vállára a kezét Annie. – Két mester egyszerre...

- Őt – szögezte le a twi'lek. – Kész főnyeremény voltam, amint mellém került valaki, paff, már kereshettem is egy másikat. De néha jó visszaemlékezni rájuk. *Myra Sohta, Hans Arkam, Shae Karal, Kon Dural, és Darth Serkesh... örökké emlékezni fogok rátok.*

- Én a barátokkal voltam ugyanígy, Sigil csak keveseket tűr meg maga körül. De téged biztos meg fog! Most már semmi sem választhat el minket! – Rya ekkor búsan nézett a szemébe, de Annie annyira boldog volt, hogy nem volt szíve megmondani a szörnyű igazságot. – Most már visszaadhatod, ha akarod.

- Persze, tessék – nyújtotta vissza a fénykardot Rya.

- Szóval, mi történt veled? – esett meg az elkerülhetetlen kérdés.

- Hát... ez egy elég hosszú történet. Veled? – kérdezte vissza Rya.

- Ugyan már, itt az egész élet! – csillantak fel a lány haloványkék szemei.

De lehet, hogy már csak egy este... – gondolta magában Rya, elszörnyedve. Olyan boldog, hogy végre Annie mellett lehet. El sem tudja képzelni, milyen lesz a búcsú, s azután mennyire fájdalmas lesz az élete. Ismét hiányozni fog belőle az a darab, amit Annie Venn névre kereszteltek.

- Oké, akkor én kezdem – sóhajtott fel Annie, örült neki, hogy beszélhet, csak annak nem, amit mondania kell. De hát az igazság már csak ilyen, nemde?

Rya hamar rábólintott az ajánlatra. Szívesen meghalhatja a lány történetét, szüksége is van rá egy bizonyos szinten, a gond csak az ő történetében rejlik. Hogy tudná bárkinek is beadni a múltban rekedt időutazó történetet?

- Na, szóval... inkább csak nagyvonalakban mondom, mert négy évet elég nehéz máshogy elregélni. Engem megkötöztek és elhurcoltak rabszolgának – mondta eggyel keserűbb hangnemben. – Hát... magától értetődően, nem viseltem valami jól, meg ismersz, mindig azt akarom csinálni, amit nem lehet. Persze hamar helyreraktak, ez nem egy ovi, ahol kesztyűs kézzel bánnak az emberrel. Először táncolni tanítottak, csak nem akartam megtanulni, és... ezért botlottam fel Jabba előtt, ami elég nagy égés volt. Utána éheztetni kezdtek, azt hittem, már nem akarnak, de épp ellenkezőleg volt az egész: volt egy tervük és azt akarták, hogy önként menjek bele.

- Éheztettek? – keseredett el Rya.

- Ha sírsz, akkor abba hagyom – szögezte le Annie. – Tudom, hogy nem könnyű, de ha én el tudom mondani, akkor te is végig tudod hallgatni – a lány erőt vett magán és rábólintott. – Szóval, felajánlottak egy pincéri „állást”, ami abból állt, hogy tálcákat hordtam, és kéthetente egyszer összefeküdtem egy részeg állattal, ami... olyan volt, amilyen. Ebben nem akarok belemenni, remélem, neked ezt sosem kell majd átélned, ahogy azt sem, ami akkor van, amikor nem történik meg a dolog.

- Miért, a pasas nem gondolhatta meg magát? – kérdezte vegyes érzelmekkel Rya. Egyrészt meg akarta állni a sírást, másrészt pedig, most még ott tartanak, hogy bármit is mond a másik: öröm hallani a szavait. Bármi is legyen az, még a világ legszomorúbb története is, örülnek annak, hogy túléltek és elmesélhetik egymásnak.

- Óh, hidd el, az mindenhogy akarja, csak az a gond, ha te nem... – ekkor lesütötte a szemét és vett egy mély levegőt. – Mármint, akarni sosem akarod, de vagy letolod a bugyid, vagy elmész, na, akkor vagy bajban. Olyankor bekísértek a celládba, odaláncoltak a falhoz, aztán egy-két napig nem adtak enni, az utolsó nap jött két ór és lényegében megcsinálta azt, amit akkor elmulasztottál. Utána már mindig meg fogod csinálni, bolond lennél, ha mégsem.

- Annie... úgy sajnálom – kesergett Rya, de még nem sírt.

- Akkor ugorjunk – könnyebbült meg egy kicsit a twi'lek. – Egy idő után, úgy a vége felé már meguntam az egészet, és egy végeztes hibát követtem el. Egy szép este megszúrta az éppen aktuális kuncaftot, aztán szökni akartam... vagy hatodszor. Elkaptak, aztán kiderült, hogy az alak majdnem elpatkolt, de csak majdnem, ezért megúsztam a kivégzést. Helyette bevágtak a cellámba, és megint éheztetni kezdtek. Már nem kellettem nekik, és tulajdonképpen az volt az egyetlen reményem, ha valaki megvesz, de... annak nagyon kicsi volt az esélye.

- Aztán... – folytatta volna Rya, de Annie gyorsabb volt.

- Aztán csak jött valaki. Sigil egy kisebb vagyont fizetett értem, értem, az erőtlen kis éhezőért, aki már nem is akarta az életet. Túl sok mindenen mentem keresztül... azok a barmok túl sokat gyötörtek. Ő megpróbált segíteni, de már kikészültem – ekkor felemelte a csuklóját és lehúzta róla a karkötőket. Három hosszú vágás volt ott, három keserű emlék a múltból. – Akkor csináltam ezeket.

- Istenem... de...

- Buta voltam és elkeseredett, nyugi, már túl vagyok rajta – erre Rya csak nem nyugodott meg. Annie már a szemén is látta, hogy baj.

- Engem meg sem említettél... – sóhajtott fel fájdalmasan.

- Tényleg – csapott egyet a homlokára Annie. – Bocsi, nagyon sajnálom, ugye... ugye nem sértettek meg? – kérdezte szelíden, s bánkódva.

- Aznap majdnem meghaltam érted... – ingatta a fejét búsán Rya.

- Kitörölték az emlékezetemet – vallotta be az igazságot Annie. Erre Rya azonnal felkapta a búsan leszegett fejét. – Csak azt a két évet, beleértve azt a napot is, mikor eljöttél értem. Csak apró, egy-két perces töredékek maradtak, ezért elég nehéz összerakni az egészet, de nagyjából ez történt.

- De miért... miért törölte ki? – hisz jól tudhatta, ki a felelős.

- Mert már nem voltam ép elméjű, csak így menthetett meg. És... sajnos volt, ami maradhatott volna, de egyet értek vele. Hogy akarnék emlékezni arra, hogy mit csinált velem az a két szemétláda aznap, amikor nem mentem ágyba azzal a tuskóval? Egyáltalán miért akarnék emlékezni azokra az éjszakákra?

Ekkor a testvére a vállára tette a kezét, és búsán hajolt hozzá.

- Láttalak, amikor eljöttem, tudom, milyen állapotban voltál. A helyedben én sem bántam volna, ha az a sok-sok rettenetes emlék kimegy a fejedből. Nyugis, semmi baj nincs, az a fő, hogy itt vagy, itt vagy épen és egészségesen.

- Akárcsak te – mosolygott rá Annie. – Tényleg, veled mi lett?

- Még nem fejezted be a tiedet – kapaszkodott bele az utolsó szalmaszálba Rya.

- Oké: Sigil kihozott, kitörölte azt a két évet, aztán a rabszolgája voltam úgy fél évig. Nem tett velem rosszat, csak azért tartott maga mellett így, mert... kellett neki egy tanítvány. Szolga voltam, amíg nem jelentkeztem a szerepre.

- Kényszerített? – döbönt le Rya.

- Dehogy! Örömmel mentem bele, na jó, nem akkora örömmel a legelején, de hamar megszerettem. Nekem ez volt a kiút, a biztosíték, hogy az a sok szörnyűség soha többé ne történhessen meg velem.

- Én is így voltam vele – helyeselt Rya. – Sohta azt mondta, vagy betanít egy szép kis kantini nyuszinak, vagy fegyvert ad a kezembe, amivel megvédhetem magam. Elég durva példának tartottam, de a többiek is mellette voltak, és hát én mindig is hajlottam azoknak a szívére, akik enni adtak. Jó sorom volt ott.

- Velem is jól bántak, nem is voltam igazi szolga, csak egy jó lövész, aki néha főzőcskét játszik a konyhában. Na, a többi már tudod, legalábbis eléggé sejthető, szóval, most már tiéd a terep. Nincs vele semmi gond, és tényleg, tényleg nem probléma, de már kíváncsi vagyok rá: mi tartott ilyen sokáig? – a kérdés hamar elérte a fiatait, Rya le is dermedt egy pillanatra.

Na, most mit mondjon neki?

- Először tanultam, és csak aztán engedtek utánad, utána meg a te mestered nyugodt szívvel gondoskodott a többiről... – panaszkolta a twi'lek.

- Elmondta, megölte a mestered és ti alig tudtatok meglógni. Megbocsájtom neki. De utána mi történt? – kíváncsiskodott rendületlenül.

- Pfüú... hát... – bizonytalanodott el Rya. – Felkerültem egy időhajóra, ami elvitt a Régi Köztársaság korába. Elmondták, hogy én vagyok az Erő választottja, és nekem kell helyrehozni a múltat, és megsúgták, hogy kudarc esetén te meghalsz, és minden más összeomlik. Az elmúlt két évben ott voltam, a galaxis javáért küzdöttem. Volt egy sith nagyúr, Darth Xesh, aki el akarta foglalni a Köztársaságot, de valójában csak Revan és Malak volt a történelmi feljegyzések szerint. Ezért megállítottam őt, és volt másfél boldog évem az Alderaanon, csak az zavart, hogy nem tudtam vissza menni. Aztán kiderült: nem is Xesh a nagyúr, hanem Serkesh, aki odavitt... öhm, folytassam még, vagy már tökmindegy, mert úgysem hiszed ez szavamat sem?

Annie egy kis ideig csak lesett, aztán kedvesen megfogta a testvére apró, szelíd kézfejét. Kedvesen rámosolygott, és közelebb hajolt hozzá.

- Felesleges tovább mondanod, hiszek neked.

- Hiszel? – lepődött meg a lány.

- Két lehetőség van: te most tényleg ott voltál, vagy pedig hazudsz nekem. Mi nem teszünk ilyet egymással, még akkor sem, ha három nap koplalás után valamelyikünk talál egy falás kenyeret az út szélén. Mindig megosztottunk, mg azt a keveset is. De ha mégsem, akkor valami olyan szörnyűség történt veled, ami még rajtam is túlmutat... valami, amire emlékszel. Nem kell elmondanod, ha így van, úgy értem... ez már múlt, bele is örülnék, ha folyton azon agyalnék. Most itt vagy és csak ez számít.

- Köszí – könnyebbült meg Rya, mire Annie szorosán átkarolta őt.

- Ugyan, nővérkém, tudod, hogy én mindig szeretni foglak, legyen bármekkora teher is a válladon – súgta a fülébe kedvesen.

- Nővér? Úgy érted... – lepődött meg a fiatal.

- A szolgaság alázatra a tanít, a mesterek pedig badass dolgokra, én csak másfél éve követem azt az utat, te már lassan négy. S különben is: te találtál meg engem és nem fordítva. Kérdemelted, hogy most már én hallgassak rád, és nem fordítva.

- Egyenlőek is lehetnénk – vetette fel Rya.

- Ez nem kívánságműsor! A húgod vagyok és kész!

Egy napra én lehetek a nővér – süvített át Rya elméjén.

Aznap remekül érezte magát a két fiatal, bármi is történt velük eddig, biztosan a mai nap volt az, amelyet az életük legboldogabb napjának nevezhetnek. A két testvér négy hosszú év után újra visszakaphatta egymást, ám csak egyetlen röpke napra.

Rya minden egyes percben úgy érezte, hogy összeszűkül a világ. Oly sok mondanivalója volt, oly sok mindent akart megtenni, de oly kevés ideje volt rá, hogy

lehetetlen volt mindent véghezvinni. Minden esetre, a lehető legtöbbet hozta ki belőle. Részletesen is elmetélték a történeteket, megnézték, hogy illenek-e rájuk a másik ruhái, és annyit beszéltek, nevettek, amit még egy kocsmá sem bírna elviselni. Amikor már kibeszélték magukat, Sigilt zargatták néhány csavaros fejtörővel, meg a nagy, de mégis apró kérdésekkel; a férfi eltúrta a dolgot, Rya úgy is csak ma lesz itt, hadd élje ki magát legalább ebben a szent eseményben.

Sigil minden logikát meghazudtoló próbái után, a két lány evett, aztán megint beszélt, és még többet beszélt. Hogy minél több dolgot csináljanak, Rya kérésére játszottak is valamit, bár ez hiba volt, mert így még tüzetesebben forgott az idő ádáz kereke. Oly sebesen, hogy az este mindkét gyermeket váratlanul érte.

De már nincs mit tenni, ha egyszer eljött. Lezuhanyoztak, felvettek egy kényelmes ruhát, aztán Annie ágyába feküdtek. A franciaágy mindkettejüknek elegendőnek bizonyult, s ezúttal annak is kellett lennie. A két testvér ma éjjel egymásra nézett, összekulcsolta a kezét és soha többé nem akart elválni egymástól. Korábban is megfigyelték már, hogyha egyszer megfogják a kezüket esete, akkor, bármi is történjék, még reggel is úgy lesz a kezük. A szeretet, a fájdalom és a szükség egy különös megnyilvánulása ez. De legalább úgy aludhattak el, hogy biztosan tudták:

Másnap reggel is egymás mellett lesznek.

Azt mondják, mindig ilyenkor vannak a legfurcsább álmok, ma Rya tökéletes képet kaphatott erről. Egészen addig gyönyörködött a „kishúga” szép arcában, amíg el nem nyomta az álom. Ott sötét volt, akár egy barlang mélyén, de mégis olyan nyirkos, nedves és kísérteties volt minden. Hirtelen egy nő, Myra Sohta tűnt elő a semmiből. Csak őt lehetett látni a környéken, ebben a nagy feketeségben. Érdekes módon, a nő teljes egészében világoskék volt, mint valami hologram, vagy kísértet.

- Mester? – kereste az állát a döbbszent fiatal.
- Engem látsz, nemde, ifjú növendékem? – mondta kísérteties hangon a nő.
- De... de ez lehetetlen. Te meghaltál... – ingatta a fejét a twi'lek.
- A vég is csak egy kezdet. Látni még azt is lehet, ami már nincsen. Valójában nem engem látsz, nem a szó szoros értelmében. Lehetek egy kísértet, amelyet maga az Erő hívott életre, de lehetek valami más is, ami az álmodban szól hozzád, és a mestered képét vette fel. De az is lehet, hogy ez csak egy átlagos kis álom, és én csak a fejedben létezem – fejtette ki a nő. Rya egyből tudta, hogy melyik lesz a három közül.
- Miért vagy itt? – kérdezte tőle szelíden.
- Nagy döntés előtt állsz, én a helyes utat képviselem.
- Döntés? – vont össze a szemöldökét Rya.
- Nem akarsz elmenni, soha, soha többé nem akarod elhagyni a húgodat.
- Ki akarná? – lobbant fel a fiatal. – Négy év... négy évig vártam rá, és csak egy napot tölthetek el vele. Holnap felébredek, ő ott fekszik majd mellettem, és ennyi, akkor nekem el kell mennem. Ezt... ezt érdekeltem?
- Attól tartok, már megint csak a borús oldalt nézed.

- Van más is? Már megint el fognak tőle szakítani!
- Mindig is ilyen voltál, sosem érted be azzal, ami van, mindig is azt kerested, ami lesz – felelte az öregasszony. – Az előző két évet a régmúltban töltötted, ott, ahol csak kevesen fordulhattak meg a te korodból. Végig azért küzdöttél, hogy Annie megmenekülhessen, holott semmi reményed nem volt rá, hogy valaha is tudomást szerezhess arról: sikerült-e. Nem is kellett volna, egy közönséges szajha szintjére kellett volna süllyedned, és a végén, amikor már mindent feláldoztál, amit csak a máglyádba vethettél, kivégeztek volna. Sosem tudtad volna meg, sikerrel jártál-e.
- De az már elmúlt, az az idősík már nem létezik. Megváltoztattuk.
- Igen, Taylor segített rajtad, visszahozott téged ide. Nem csak azt tudhattad meg, hogy valóban megmenekült Annie, de még láthattad is. Hát mondd, nincs ennél nagyobb ajándék? Láthattad, szagolhattad, érezhetted a szeretett testvéredet, sőt most is ott fekszel mellette. Ezért én azt mondom, ne azért siránkozz, ami már elveszett, hanem azért, ami megadatott neked. Egy csodás napot, életed legszebb napját tölthetted el mellette. Örökre emlékezni fogtok rá, örökre a szívetekben fogjátok hordozni az emlékét. Hát érhet ennél is nagyobb szerencse?
- Nem érdekel! – vágta rá dacosan Rya. – Nem érdekel, hogy szerencsém volt, elegendem van a galaxisból, legem van a küldetésekéből! Csak őt akarom... a testvéremet, de még ez sem adathat meg nekem. Éveket fordítottam rá, sanyarogtam és szenvedtem érte, sőt meg is haltam volna, ha kell... az eredeti síkban meg is tettem. Vele kell maradnom, mert vele akarok maradni... de mégsem lehet. Ahhoz meg kellene ölnöm Sigilt, de az olyan, mintha az apánkat venném el tőle. Szóval nem, még ez az egy öröm sem adathat meg nekem az életben! Kénytelen leszek elmenni, kénytelen leszek elbújni, és aztán az életem végéig szenvedni, és miért? Miért? Miért?!
- Az élet kegyetlen...